

РЕШЕНИЕ

№ 5565

гр. София, 28.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 180 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: АСПАРУХ ЕМ. Х.

при участието на секретаря ПАОЛА ЦВ. РАЧОВСКА
като разгледа докладваното от АСПАРУХ ЕМ. Х. Гражданско дело №
20231110160770 по описа за 2023 година

Производството по делото е образувано по подадена от „К.С.Х.“ ЕАД, ЕИК *****, искова молба срещу „Н.К.“ ЕООД, ЕИК *****, с която е предявен по реда на чл. 422 ГПК установителен иск с **правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД** с искане да се постанови решение, с което да се признае за установено, че ответникът дължи на ищеца следните суми: **4 590,54 лева**, представляваща сбор от 2 бр. фактури, всяка на стойност 2 295,27 лв. с вкл. ДДС, както следва: № 1000000053 от 02.03.2018 г. за услуги за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2018 г. по поддръжка и управление на сграда, находяща се в /адрес/ и № 1000004786 от 05.01.2019 г. за услуги за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. по поддръжка и управление на сграда, находяща се в /адрес/, *за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 12.07.2023 г. по ч.гр.д. 28073/2023 г. по описа на СРС, 180-ти състав.*

Ищецът твърди, че ответникът е собственик на Сграда с идентификатор 61813.93.29.1, находяща се в гр. Р., функц. предн. вилна сграда - еднофамилна, брой етажи 1, застроена площ 78 кв. м. Сочи, че между страните в началото на 2018 г. е възникнало правоотношение във връзка с поддръжка и управление на имота, собственост на ответника, който се намирал в хотелски комплекс К.С., управляван, поддържан и стопанисван от ищеца. Твърди, че в началото на 2018 г. страните са постигнали устно съгласие, след което ищецът предоставял ежесмесечни услуги за периода от 01.01.2018 г. до 31.12.2019 г. За извършените услуги били издадени 2 бр. фактури /№ 1000000053 от 02.03.2018 г. и № 1000004786 от 05.01.2019 г./, чиято обща стойност възлизала на 4590,54 лв. Сочи, че ответникът е приел без възражение предоставените му услуги. Моли съда да уважи предявения иск. Претендира разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на исковата молба. Ответникът оспорва наличието на облигационни отношения между страните, като в тази връзка излага и че издадените фактури не обосновават наличието на такива. Твърди, че не е давал достъп до имота за извършване на описаните в исковата молба дейности. Прави възражение за изтекла погасителна давност и счита, че приложимата такава е тригодишната, доколкото се касаело за периодични плащания. Моли съда да

отхвърли предявения иск.

Съдът, като съобрази доводите на страните, материалите по делото и закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството е по реда на чл. 422 и сл. ГПК като е предявен иск с правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД.

По иска с правно основание чл. 79, ал. 1 във вр. с чл. 266 ЗЗД.

За основателността на заявената претенция в тежест на ищеца е да докаже по делото пълно и главно възникването на облигационно правоотношение с ответника с предмет поддръжка и управление на процесния имот, собственост на ответника, находящ се в хотелски комплекс К.С., че е изпълнил задълженията си по него, че част от съдържанието на договора е клауза, предвиждаща заплащане на възнаграждение, размера на възнаграждението.

В тежест на ответника е, при доказване на горните факти, да докаже положителния факт на плащането, в това число и наведените с отговора на исковата молба възражения.

В тежест на ищеца с оглед релевираното възражение за изтекла погасителна давност е да докаже наличието на факти при настъпването на които законът предвижда спиране и/или прекъсване на давността.

Договорът за изработка е неформален, консенсуален, двустранен, възмезден договор, с който изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо съгласно поръчката на другата страна срещу възнаграждение. Задължение на изпълнителя е да извърши определените действия, а задължение на възложителя е да заплати изрично уговореното възнаграждение, като последното може да бъде определено по различен начин по вид и размер.

При отсъствие на изготвена писмена форма за наличието на облигационно правоотношение по договор за изработка ищецът следва, в условията на пълно и главно доказване, да докаже съществуването на валидна облигационна връзка с всички допустими от ГПК доказателствени средства.

Принципен отговор на въпроса за значението на фактурата като доказателство за сключения между страните договор, неговото изпълнение и наличието на основание за плащане на уговорената в договора цена е даден с множество решения на ВКС - решение № 96/26.11.2009 г., по т. д. № 380/2008 г., I т. о. на ВКС; решение № 30/08.04.2011 г., по т. д. № 416/2010 г., I т. о. на ВКС; решение № 118/05.07.2011 г., по т. д. № 491/2010 г., II т. о. на ВКС; решение № 42/2010 г., по т. д. № 593/2009 г., II т. о. на ВКС, решение № 211/30.01.2012 г., по т. д. № 1120/2010 г., II т. о. на ВКС; решение № 109/07.09.2011 г., т. д. № 465/2010 г., II т. о. на ВКС; решение № 92/07.09.2011 г., по т. д. № 478/2010 г., II т. о. на ВКС, решение № 46/27.03.2009 г. по т. д. № 546/2008 г., II т. о. на ВКС; решение № 252/03.01.2013 г. по т. д. № 1067/2011 г., II т. о. на ВКС; решение № 20/25.03.2013 г. по т. д. № 206/2012 г., I т. о. на ВКС; решение № 114/26.07.2013 г. по т. д. № 255/2012 г., I т. о. на ВКС; решение № 103/11.07.2014 г. по т. д. № 2334/2013 г., II т. о. на ВКС и решение № 46/06.04.2017 г. по гр. д. № 60140/2016 г., I г. о. на ВКС и др. В цитираната трайна практика на ВКС еднозначно е обосновано становището, че фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка и осчетоводяването им, включването им в дневника за покупко - продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по см. на ЗДДС, представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. Последното е включително и когато същата не съдържа всички изискуеми по ЗСч реквизити.

По делото от страна на ищеца са представени копия на процесните 2 бр. фактури № 1000000053 от 02.03.2018 г. и № 1000004786 от 05.01.2019 г. Настоящият съдебен

състав намира, обаче, че същите не установяват наличие на облигационна връзка между страните по сочения от ищеца договор, доколкото не са подписани от представител на ответното дружество. Не се твърди от ищеца, а и не се доказва по делото същите да са осчетоводени от ответника, да са включени в дневника за покупко - продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по см. на ЗДДС от „Н.К.“ ЕООД.

Наличието на облигационна връзка не се доказва от ищеца и от ангажираните гласни доказателства, чрез разпита на свидетеля П.З.. По време на разпита си същият заяви, че е наясно, че ответникът е носител на правото на собственост върху процесния имот, но също така посочи, че не знае да е подписан договор за поддръжка между страните по делото. На следващо място посочи, но не със степен на категоричност, обуславяща извода, че показанията му следва да бъдат кредитирани, че мисли, че са водени разговори с ответника, както и че може би има размяна на електронна кореспонденция. Отделно от изложеното свидетеля по време на разпита си заяви, че точно за тази къща не може да си спомни каква кореспонденция е водена. На следващо място заяви, че не той, а В.Г. принципно води кореспонденцията от името на ищеца, но не е убеден дали тя е водила такава със собственика на „Н.К.“ ЕООД.

Анализа на заявеното от свидетеля обуславя извода, че от показанията му не може да се установи наличие на облигационна връзка между страните по договор за управление и поддръжка на имота, собственост на ответното дружество.

Отделно от изложеното изводът за липсата на облигационни отношения между страните намира опора и в приложената електронна кореспонденция, от която се установява, че представител на ответника е оспорил претенциите на ищеца за заплащане на суми за поддръжка именно с довода, че между страните не е налице договор за поддръжка. Този извод намира опора и в показанията на разпитания свидетел И.П., който по време на разпита си посочи, че е упълномощен от ответника да стопанисва къщата, като заяви, че на ищеца не е възлагано управлението и поддръжката на общите части в комплекса.

По делото не са събрани други относими доказателства, които да установят по безспорен начин съществуването на облигационно правоотношение. Макар и неформален, договорът е консенсуален, а от събраните по делото доказателства не се установява да е налице съгласие както относно сключването на договор за изработка, така и относно съществените му елементи - възлагане на работа, изпълнение на възложеното, приемане на извършената работа от възложителя.

За пълнота съдът намира за необходимо да посочи, че дори да се приеме, че е налице валидно възникнало и съществувало между страните през процесния период облигационно правоотношение по договор за изработка, то за да настъпи изискуемост на задължението на възложителя за заплащане на уговореното възнаграждение, следва да е налице приемане на извършената работа. Съгласно чл. 264, ал. 1 ЗЗД, поръчващият е длъжен да приеме извършената съгласно договора работа. Приемането на работата по смисъла на чл. 264, ал. 1 ЗЗД съдържа в същината си два момента - фактическото получаване на изработеното от поръчващия и признанието на последния, че то съответства по вид, количество и качество на възложеното с договора. В този смисъл приемането по смисъла на чл. 264 ал. 1 ЗЗД, което по силата на закона е вменено като задължение на поръчващия, не съставлява, само осъществено от негова страна фактическо действие, но и правно такова. Настоящият съдебен състав счита, че приемането не е обвързано със законово изискване за форма, като с оглед свободата на договаряне страните могат да уговорят такава, но дори и в тази хипотеза тя има само доказателствена стойност. Затова не е налице процесуална пречка приемането по смисъла на чл. 264, ал. 1 ЗЗД да бъде доказано с всички допустими от ГПК доказателствени средства, включително чрез осъществени от възложителя правни и фактически действия. Такива действия, респективно, приемане на извършената от изпълнителя работа не се доказаха в производството, което е допълнителен аргумент за

неоснователност на предявения иск.

По изложената аргументация, съдът намира, че исковата претенция се явява неоснователна.

По разноските:

При този изход на спора, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищецът следва да заплати сторените от ответника разноски в исковото и заповедно производство. От страна на ответника не се претендират и не се доказва извършването на разноски в заповедното производство. В исковото производство на ответника следва да се признаят разноски за адвокат в размер 1200.00лв., доколкото в приложения на л. 64 по делото Договор за правна защита и съдействие е уговорено възнаграждение именно в такъв размер, като е посочено, че сумата е платена в брой, респективно по аргумент от т.1 на Тълкувателно решение 6/2013г., в тази част договорът има характер на разписка, удостоверяваща плащане на възнаграждението.

В обобщение следва извода, че на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, ищецът следва да заплати на ответното дружество сумата от **1200.00лв.** – разноски.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения по реда на чл. 422 и сл. ГПК от „К.С.Х.“ ЕАД, ЕИК ***** срещу „Н.К.“ ЕООД, ЕИК ***** , установителен иск с правно основание чл. 79, ал.1, пр. 1, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД за признаване за установено в отношенията между страните, че „Н.К.“ ЕООД дължи на „К.С.Х.“ ЕАД сумата от **4 590.54 лева** – неплатени годишни такси за периода 01.01.2018г. – 31.12.2019г. за поддръжка и управление на сграда с идентификатор 61813.93.29.1, находяща се в /адрес/, представляваща еднофамилна вилна сграда, брой етаж 1, със застроена площ 78кв.м, за която сума са издадени Фактура № 10000000053 от 02.03.2018 г. и Фактура № 1000004786 от 05.01.2019 г., за която сума е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 12.07.2023 г. по ч.гр.д. 28073/2023 г. по описа на СРС, 180-ти състав, като неоснователен.

ОСЪЖДА „К.С.Х.“ ЕАД, ЕИК ***** , на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на „Н.К.“ ЕООД, ЕИК ***** , сумата от **1200.00лв.** – разноски.

Решението подлежи на обжалване, в двуседмичен срок от връчването му на страните, пред Софийски градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____